

За възстаніето въ 1835-та година, или—за Велчова- та Завѣра.

Слѣдъ безуспѣшното гръцко възстаніе въ 1821 година, и слѣдъ Русско-Турск. война въ 1828-29 год., поченж да се развива у Българитѣ духъ-тъ за народното освобожденіе все повече и повече; спорядъ това и ставаше пò лесно да се възбуди, приготви и устрой едно по обстоятелствата малко или голѣмо народно възстаніе, за това впрочемъ се изискваха хора съ неустранимъ и твърдъ характеръ, които да поченжтъ, приготвятъ и устройтъ едно таково възстаніе между доволно испадналитѣ духомъ по него време Българи. Такивато хора се и на скоро явихж и явяваха до самото ни освобожденіе. Слѣдъ сключванъето на миръ-тъ въ Едрине въ 1829 година, Русситѣ заняхж по условіята на тоя миръ Влашко, Молдова, както и Силистра до исплащанъето на военнитѣ разноси отъ страна на Турція; спорядъ това, тѣ и ги държахж въ окупация до 1836 година.—Въ времето на Русско-Турската война въ 1828—1829 година, Георги Мамарець-тъ, бѣше въ руска военна служба, а слѣдъ миръ-тъ въ Едрине, той бѣ назначенъ Кметъ въ Силистра отъ страна на руската временна Администрація. Той обаче и тогава не стоѣше празенъ, и като вечъ Русситѣ зехж да се готвятъ за да испразнятъ Силистрж, тоя ~~вечъ~~ Капитанъ Георги Мамарець-тъ избѣга отъ тамъ, за да се сговаря съ подобни нему личности: за да се пакъ изново устрой и подигни едно възстаніе въ Българія. За тая цѣль спорядъ предварителното му вижда се споразумѣніе съ Игуменъ-тъ на Плаковскія Монастирь Сергія, (който Монастирь се намѣрва между Търново и Елена), той успѣ да се промъкни и да доди въ тоя Монастирь, дѣто се очакваха, и додохж въ него и другитѣ лица, споразумѣни съ Игумена Сергія. Спорядъ всичко що можихмы ние да узнаемъ за това възстаніе, или за тая Завѣра, и като обседихми внимателно разказитѣ за нея, що се намиратъ и обнародовани печатно и се разказватъ отъ нѣкои Търновци, съвременници съ